

Oslo, 3. november 2023

Hørings svar – forvaltningsordningen

Vi viser til Norges Idrettsforbund (NIF) sin oversendelse av høringsdokumenter om forvaltningsordningen med frist 3. november 2023. Nedenfor følger innspill fra Norges klatreforbund (NKF).

Proessen

Vi vil starte med å gi honnør for høringsdokumentene som ble sendt ut. Disse gir et godt grunnlag til diskusjon og god oversikt over de ulike modellene med tilhørende økonomiske konsekvenser.

Men når det er sagt mener vi at både svarfristen på høringen og tiden som er satt av til behandling av hørings svarene i NIF er alt for kort! Dette har vært en lang prosess som startet allerede i 2015, men som vi nå føler blir hastet inn på målstreken uten at man tar hensyn til de store økonomiske konsekvensene de ulike modellene vil kunne ha for mange av forbundene.

Planen om å vedta ny modell i idrettsstyret 23. november med implementering fra 2024 tildelingen oppleves nærmest respektløs. De fleste særforbund er allerede godt i gang med budsjettarbeidet for 2024 og vil i verste fall kunne oppleve en dramatisk omlegging og tap av sin viktigste inntektskilde bare fem uker før året starter. Dette mener vi er uholdbart, og vi oppfordrer NIF til å ta et steg tilbake og bruke mer tid til å vurdere og forankre en endelig modell sammen med særforbundene. Post 2 og 3 er tross alt særforbundenes støtteordning.

Implementering kan etter vårt syn først bli aktuelt fra 2025.

Vi mener også at det bør gjennomføres minst en høringsrunde til slik at modellen eller modellene som kommer ut som forslag fra denne høringen kan bli grundig diskutert og konsekvens utredet. Slik det blir sagt i høringen så kan små endringer gi store utslag, så her må vi være helt sikre på at den modellen vi velger faktisk støtter opp under de mål vi ønsker å oppnå.

Generelle innspill

Aktiviteten må være det bærende premisset

Formålet vårt og primæroppgaven til alle særforbund er å legge til rette for økt aktivitet i idrettslagene hvilket vises gjennom vår felles visjon «Idretts glede for alle» og vårt overordnede mål om å få «Flere med - lengre». Vi mener derfor at det er en selvfølgelighet at omfang av aktivitet bør være det bærende premisset for forvaltningsordningen og at støtteordningen må ha tydelige insentiver som fremmer og belønner økt aktivitet og vekst.

For å kunne tilby idrettsglede til alle er vi også avhengig av et mangfold av idrettslag spredt over hele landet, og derfor mener vi at antall lag også bør hensyntas i en forvaltningsordning. Oppfølging av de lokale lagene er en viktig, men ressurskrevende oppgave for forbundene.

Vi mener at de to modellene som treffer best her er modell 1a, og spesielt modell 1b som også hensyntar behovet for et mangfold av idrettslag.

Robuste forbund

NKF er enige i at vi bør etterstrebe flest mulig robuste forbund som er i stand til å ivareta sine kjerneoppgaver, skape utvikling og imøtekomme samfunnsoppdraget, men vi stiller spørsmål til om de minste forbundene i dag har en reell mulighet til å bli robuste, eller om man heller bør se på muligheter for å organisere disse i større administrative enheter der man kan tilby fellesløsninger for drift og utviklingsarbeid.

Klatreforbundet har i dag over 31 500 medlemmer, 200 klubber og 10 årsverk på forbundskontoret. Vi begynner å definere oss som et robust forbund når det kommer til å levere på kjerneoppgaver, skape utvikling og imøtekomme vårt samfunnsoppdrag. Men vi er langt fra et robust forbund økonomisk og vi er helt avhengig av post 2 og 3 midler for å klare å levere de tjenester som forventes av oss. Også små endringer til tildelingen av post 2 og 3 vil påvirke vår evne til å levere på våre kjerneoppgaver.

NKF ønsker et bredt aktivitetstilbud i norsk idrett, der også mindre idretter skal ha mulighet til å utvikle seg. Vi er derfor for en solidaritets modell, men innenfor grenser som oppfattes som rimelige og rettferdige. Støtten til de mindre forbundene må ikke bidra til at vi svekker allerede robuste forbund og bremser deres mulighet til å utvikle seg videre. Støtteordningen må gjenspeile faktisk medlemsmasse, og organisasjonene som får støtte må være levedyktige og ha reell mulighet til å bli robuste på sikt.

Med bakgrunn i dette støtter vi ikke modellene 2a og 2b, der man bruker forvaltningsordningen som verktøy for å styre organisering og struktur, på bekostning av hovedmålet vårt som er å skape økt aktivitet og vekst. Vi mener ikke heller at modell 3 vil være en god modell, da den i liten grad bygger opp under våre overordnede mål og i liten grad sikrer robuste særforbund med stor vekst og medlemsmasse.

Vurdering av de ulike modellene

Her følger en oversikt over det vi ser som styrker og svakheter med de ulike modellene. Vi støtter Studentidrettsforbundet og Friidrettsforbundet sine vurderinger og har brukt deres analyser som utgangspunkt. Her vil post 2 og 3 svares ut samlet.

Modell 1a	
Styrker	Svakheter
<ul style="list-style-type: none">• Enkel og forutsigbar• I tråd med overordnet mål• Fokuserer på medlemmer som er i tråd med SF sitt formål• Vekst og utvikling belønnes• Solidaritet med de små forbundene	<ul style="list-style-type: none">• Ikke insentiver til spredt/lokal aktivitet• Å gå for kurstimer heller enn deltakertimer er en forenkling av kvalitet og effekt

Modell 1b	
Styrker	Svakheter
<ul style="list-style-type: none">• I tråd med overordnet mål• Fokuserer på medlemmer som er i tråd med SF sitt formål	<ul style="list-style-type: none">• Å gå for kurstimer heller enn deltakertimer er en forenkling

<ul style="list-style-type: none"> • Vekst og utvikling belønnes. • Tar hensyn til at det er et lokalt organisasjonsledd som må ivareta aktiviteten 	av kvalitet og effekt
---	-----------------------

Modell 2a	
Styrker	Svakheter
<ul style="list-style-type: none"> • Ekstra insentiv til å samle mindre idretter hvis målet er sammenslåing og internasjonal aktivitet/antall 	<ul style="list-style-type: none"> • Modellen har fokus på organisering og samling av særforbund uten å ta hensyn til aktivitet og fremtid • Mer verdi å drive internasjonal idrett / toppidrett enn nasjonal aktivitet og breddeidrett • Ikke enklere og mer forutsigbar • Post 3 blir vurdert helt utenfor dagens rammer og mål

Modell 2b	
Styrker	Svakheter
<ul style="list-style-type: none"> • Positivt for noen små forbund, som representerer relativt få medlemmer av den totale medlemsmassen 	<ul style="list-style-type: none"> • Det brukes argument om robust opp mot "å beholde", når målet med prosessen og ny forvaltningsmodell er å tenke fremtid og nye behov • Modellen fokuserer på organisering og struktur heller enn formål • Bygger på at det er viktigere med internasjonal tilknytning enn medlemmenes / nasjonal forvaltning og utvikling • Ingen vektlegging av spredt / lokal aktivitet • Sterk støtte til de små særforbundene går på bekostning av mellomstor / store særforbund • Sterkere insentiver til oppsplitting • Toppidrett blir vektet viktigere enn breddeidrett

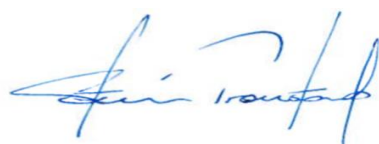
Modell 3	
Styrker	Svakheter
<ul style="list-style-type: none"> • Hensyntar ikke organisering • Gir små særforbund en bedre grunnfinansiering 	<ul style="list-style-type: none"> • Modellen treffer i liten grad på overordnede mål • Modellen sikrer i liten grad robuste særforbund med stor vekst og medlemsmasse • Ingen verdi av aktive over 10 000 • Trappetrinn gir store skjevheter / ulikheter • Sterkere insentiver til å splitte seg opp

Konklusjon

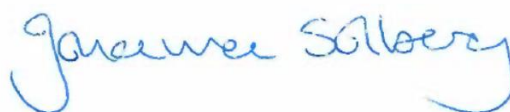
NKF mener at idrettens overordnende mål må være det bærende prinsippet i forvaltningsordningen der aktivitet, aktive medlemmer og klubber bør være sentrale kriterier for tildeling av midler. Incentivene i forvaltningsordningene må bygge opp under vårt felles ønske om å skape økt aktivitet og ikke incentiver som har fokus på organisering og struktur. Vi mener derfor at modell 1b vil være den beste modellen for å ivareta dette.

Med vennlig hilsen

Norges klatreforbund

Stein Tronstad
President

Johanna Solberg
Generalsekretær